

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 13 cz. A ust. 1 lit. b) i ust. 2 szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EWG) ⁽¹⁾ dopuszczają uzależnienie zwolnienia z podatku analiz laboratoryjnych zaleconych przez lekarzy ogólnych od wskazanych tam warunków również wtedy, gdy leczenie jest niezależnie od tego zwolniona od podatku?

⁽¹⁾ Dz.U.L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te 's-Gravenhage z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Bovemij Verzekeringen NV przeciwko Benelux-Merkenbureau

(Sprawa C-108/05)

(2005/C 115/22)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te 's-Gravenhage (Niderlandy) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Bovemij Verzekeringen NV przeciwko Benelux-Merkenbureau.

Gerechtshof te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) (omissis)
- 2) Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nabycie (w niniejszej sprawie przez znak towarowy Benelux), poprzez używanie, charakteru odróżniającego, o którym mowa w tym ustępie, wymaga, aby oznaczenie było uważane przez właściwy krąg odbiorców, przed datą złożenia wniosku, za znak towarowy na całym terytorium Beneluxu, to jest w Belgii, w Luksemburgu i w Niderlandach?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie:

- 3) Czy ustanowiony przez art. 3 ust. 3 dyrektywy warunek rejestracji, o której mowa w tym ustępie jest spełniony jeżeli oznaczenie — z powodu jego używania — jest uważane

przez właściwy krąg odbiorców za znak towarowy na znaczącej części terytorium Beneluxu, gdy ta znacząca część ogranicza się do na przykład Niderlandów?

- 4) Czy dla oceny charakteru odróżniającego powstałego w wyniku używania, takiego jak wspomniany w art. 3 ust. 3 dyrektywy oznaczenia stworzonego z jednego lub kilku słów w języku urzędowym Państwa Członkowskiego (lub, jak w niniejszej sprawie, terytorium Beneluxu), należy brać pod uwagę strefy językowe istniejące na tym terytorium?

Czy dla rejestracji jako znak towarowy, gdy pozostałe warunki rejestracji zostały spełnione, wystarczy wymagać, aby oznaczenie było uważane przez właściwy krąg odbiorców za znak towarowy w znaczącej części strefy językowej Państwa Członkowskiego (lub, jak w niniejszej sprawie, terytorium Beneluxu), w której język ten jest językiem urzędowym.

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str. 1 z 11.2.1989).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-110/05)

(2005/C 115/23)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Recchia i F. Amato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że zabraniając ciągnięcia przyczep przez motocykle Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które Republice nie ciąży na mocy art. 28 WE;
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgodnie z art. 56 kodeksu drogowego zabrania się we Włoszech ciągnięcia przyczep przez motocykle, co nie dotyczy jedynie mototraktorów (trzykołowych ciągników motocyklowych).

Zdaniem Komisji nie ma wątpliwości, że skutkiem rzeczonoego zakazu jest utrudnianie użycia przyczep legalnie produkowanych i sprzedawanych w Państwach Członkowskich, gdzie nie obowiązuje tego typu zakaz, co stwarza przeszkodę w ich wwozie i sprzedaży we Włoszech.

W konsekwencji Komisja uważa, że Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które Republice niej ciążyą na mocy art. 28 WE.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 10 grudnia 2004 r. w sprawie T-196/03 European Federation for Cosmetic Ingredients (EFFCI) przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej, wniesione przez European Federation for Cosmetic Ingredients (EFFCI) w dniu 4 marca 2005 r.

(Sprawa C-113/05 P)

(2005/C 115/24)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie European Federation for Cosmetic Ingredients (EFFCI), z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowanej przez adwokatów K. Van Maldegema oraz C. Mereu od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 10 grudnia 2004 r. w sprawie T-196/03⁽¹⁾ European Federation for Cosmetic Ingredients (EFFCI) przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i uzasadnione;
- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 grudnia 2004 r. w sprawie T-196/03;
- uznanie za dopuszczalne żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w sprawie T-196/03;
- rozstrzygnięcie co do istoty sprawy lub ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji, oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sędem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wnosząca odwołanie kwestionuje pkt 16 zaskarżonego postanowienia, którym został odrzucony jej wniosek o rozpatrzenie sprawy co do istoty przed rozstrzygnięciem o dopuszczalności lub ewentualnie o pozostawienie wszelkich decyzji do rozstrzygnięcia w wyroku w postępowaniu głównym. Wnosząca odwołanie podnosi, że odrzucenie to jest bezprawne, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji błędnie interpretuje art. 114 § 4 regulaminu oraz narusza zasadę skuteczności i obowiązek uzasadnienia. Sąd Pierwszej Instancji powinien zinterpretować art. 114 § 4 regulaminu szeroko oraz z należyтым uwzględnieniem okoliczności sprawy zgodnie z prawną zasadą skuteczności. Wnosząca odwołanie twierdzi również, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył obowiązek uzasadnienia nie przedstawiając innego wyjaśnienia dla odrzucenia jak to, iż „w wyniku zbadania akt sprawy jest wystarczająco poinformowany, by móc rozstrzygnąć w kwestii wniosków”.

2. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo odrzucając wnioski skarżącej i stwierdzając, że:

- a) antykonkurencyjne skutki jakie zaskarżony środek wywiera na wnoszącą odwołanie nie wyróżniają jej spośród innych przedsiębiorstw. Wnosząca odwołanie twierdzi, że inne przedsiębiorstwa, które nie zaopatrują sektora kosmetycznego bądź które zaopatrują sektor kosmetyczny i nie testują swoich składników na zwierzętach lub nie używają substancji RMR, znajdują się w innej sytuacji niż wnosząca odwołanie. Ponadto wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie interpretuje wyrok w sprawie Extramet.
- b) wnosząca odwołanie nie powołała się na żaden wiążący przepis nadrzędny w stosunku do zaskarżonego środka, który mógłby nakazać Parlamentowi i Radzie uwzględnienie negatywnych skutków zaskarżonego środka: wnosząca odwołanie podnosi, iż art. 3 lit. g) WE stanowi wiążący przepis zobowiązujący Parlament i Radę do zapewnienia niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym.
- c) patenty wnoszącej odwołanie nie są tego rodzaju, aby zaskarżony środek czynił ich gospodarce wykorzystywanie bezpośrednio i ostatecznie bezprawnym, a w rezultacie „indywidualnie dotyczył” wnoszącej odwołanie. Wnosząca odwołanie podnosi, że fakt, iż zaskarżony środek pozbawia ją jej (wyłącznego) prawa z patentu powoduje, iż dany akt dotyczy jej indywidualnie w rozumieniu wyroku w sprawie Codorniu.